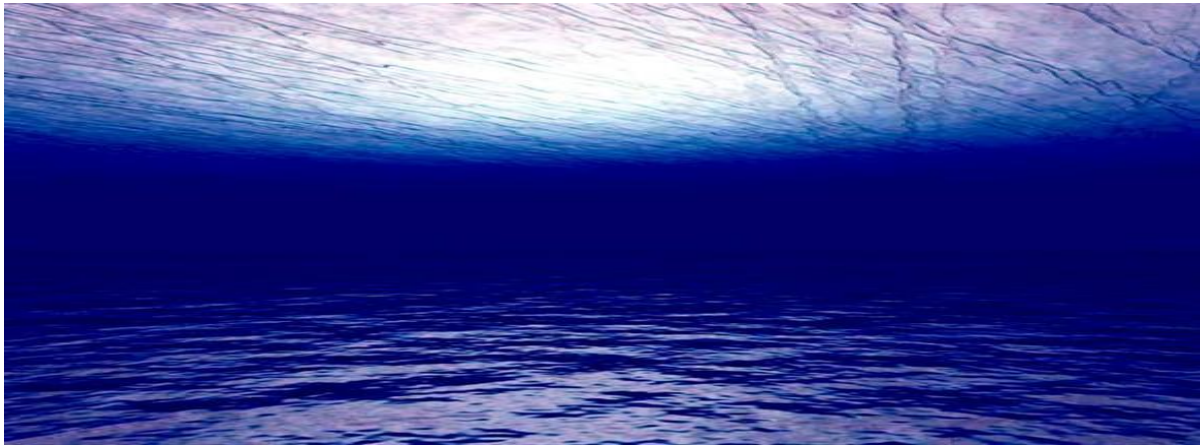

A víz háromszor

I. A sós víz

„Isten Lelke lebegett a vizek fölött”

Miféle víz lehetett az? Sejtjük, nem egyszerűen tenger, folyó vagy óceán vize. A „Vizek” – maga az őskáosz, a tohuva bohu, az ősanyag, amiben minden majdan létező ott kavargog formátlanul. A régiek hite szerint a teremtés után a világ határain kívül rekedt ez az ősi, rend és struktúra nélkül létező anyag. Kiszorult, de ott van továbbra is mindenütt, ahol az ismert világ véget ér: Föld alatt és Ég fölött, határainkon túl, mint a fenyegető végtelen sötét, ami egy kis mécses fénykörén kívül esik.

Kavargó, mélybe rántó, szennyes alaktalan örvény. Maga a félelem, a formátlan semmi. Ismerjük ezt az erőt mi is, a ma emberei! Nem a világ térbeli határaitól, hanem, mint a fizika legvégső alapvetését, az entrópia, azaz a széthullás felé gravitálás törvényét! De ismerjük a lelkünk határhelyzeteiből is, mint a szorongás, a halálfélelem, a depresszió mélybe húzó, olykor mindennél hatalmasabb erejét. Ott van, bizony, mindennek a kezdetén és végén, mindenek mélyén: a Félelem.

Ki mer a szemébe nézni ennek az elemi erőnek? Egyedül Ő, aki ott lebeg fölött, akit, mintha nem rántana le, nem húzna magához ... mert semmi sincs, ami közös lenne bennük: a „vizek” és a Lélek-Isten közt. A Vizek maga a káosz, Ő a rend, a vizek a széthullás Ő a teremtés, a Vizek a Halál, Ő az élet, a vizek a félelem, ő a szeretet.

Ő tekint le a Vizekre, és ezzel megkezdődik a teremtés ... az élet lassú, de feltartóztathatatlan diadalmenete a halál fölött. És azóta a szüntelen születés és osztódás, fejlődés és növekedés bontakozó, egyre csodálatosabb világában élünk, és ma már nincs egy talpalatnyi föld egy maroknyi por a Földön, ami ne hordozná az élet nyomát. Mégis

ha homlokunkról leperreg az izzadság, ha szemünkből kicsordul a könny, testünkből kiserken a vér, ráeszmélünk: mindez sós. Még ez a bennünk lüktető sűrű, piros, meleg anyag, a vér is melynél előbb anyagot el se lehet képzelni. Emlékezik és emlékeztet az egykor volt ős-tengerre, amiből minden élő vétetett. És arra is: minden földi élet mélyén ott lüktet a halál.

II Az édesvíz

A terep abszolút magasságát a tenger szintjétől számítják. A nulla szint alatt a sós víz az úr, fölötté az édes. De míg a sós óceánvíz fölött a tömegvonzás az úr, addig az édes víz felfelé húzó erőknek enged... A teremtés egyik mély titka az, ahogy a tehetetlen, csak magát akaró sós vizek a nap felé fordulva párologni kezdenek. Nem, nem egyszerűen édessé válnak, hanem először légneművé, könnyűvé, láthatatlanná szublimálódnak. Ott fönny az égből születik valami, ami már édesvíz, de mégsem az: gyenge, íztelen és olyan tiszta, hogy szinte át lehet látni rajta: pára, mely lassan vízcseppekké formálódik. Szelek dagasztanak, kavarnak belőlük tündöklő fehér felhőket. Aztán amikor az a titokzatos erő, amely eddig fölfelé vonzotta, lágyan-kegyelmesen elengedi, és hagyja, hadd hulljon vissza, lefele szitálni kezd az eső. A Nap még egyszer, búcsúzóul átöleli és áttündöklök rajta, nos akkor tűnik fel a szivárvány, a remény jele, az élet, az új élet ígérete. Mert ez az Égi erő, amely erős, de tud gyenge is lenni, már tudja, a víznek ott lenni küldetése, feladata van.

Míg a sósvíz magához húz, a mélybe ránt, és elnyel, ez az édes lágy víz éppen hogy ellenkezőképp viselkedik: szétosztja magát : millió és millió apró cseppre. A földre érve szinte azonnal felszívódik, eltűnik, beszívárogo a talaj rejtelmes hajszálrepedéseibe. Azt hinnéd egészen odaadta-feladta magát, eltűnt, vereséget szenvedett, elpusztult. Pedig dehogy is, most kezd élni igazán! Megkezdődik a víz második útja fölfelé, és ha lehet, ez még titokzatosabb és rejtelmesebb, mint az első volt. A vizet gyökerek szívják magukhoz. Gyökerek melyekben már ugyanaz az Égi erő dolgozik, ami egyszer már a magasba emelte ezeket a vízcseppeket. De ez a víz már nem lágy. Mert megjárta a mélységet is: íze- színe van. Magába oldott ezernyi ásványt, sót és szerves anyagot, és most viszi és cipeli fölfelé, hogy az élettelenből élő lehessen. A magból csíra, a rügyből virág, majd gyümölcs váljék. És ott, igen ott, a lédús, ízes színes illatos gyümölcsben lesz igazán édes az édes-víz.

(A savanyú íz a már igen, még nem kettősségből születik. A víz, második útján már elért céljához, a levelekbe, rügyekbe, gyümölcsbe. De még nem érett meg. A napfény nem sütötte eleget. Már ott van, látható, de még nem élvezhető. A jövő reményteli ígérete csupán, melyet a mában még nem élvezhetünk teljességében. Ilyen értelemben egész jelenvaló világunk savanyú, az egész világ az érés állapotában van. A gyümölcsök már látszanak, de ha valaki bele próbál harapni, bizony még savanyú. A világ még jórészt savanyú, úgy is mondhatjuk savas. A sav oldódni vágyik és oldani vágyik. Nem elégszik meg magával és épp ezért nem is tudja magát egészen és teljesen odaadni és átadni. Második advent: várakozás a beérésre és a nagy szüretre)

III. A borrá lett víz

A víz első útjához, melyben ama sós „vizekből” lágy égi víz lett, elég volt a Nap. A víz második útjához, melyben a lágy esővíz édes vízé változott, már élet kellett, földi élet.

A víz harmadik útja, melyben a víz borrá változik a leggyötrelmesebb, de egyben a legcsodálatosabb metamorfózis, az istenarcú ember, és az emberarcú Isten műve.

A Nap-fény érlelte, Föld-táplálta érett gyümölcsben ott ízesül ott fészül minden, ami a földi élet gazdagságát jelenti. De ennek az életnek fel kell áldoztatnia, hogy Élet lehessen. Az aranyló fürtnek meg kell történnie, meg kell hálnia, édes levének ki kell csordulnia, hogy azután újból a föld alá kerüljön. Elzárva fénytől és minden élettől, mely eddig útját kísérte. Csak ott, a pince hideg sírkamra-magányában történhet meg az utolsó nagy átváltozás: a must borrá válik. Már nem csupán a benne lévő oldott anyag változik, maga a folyadék alakul, lényegül át valami egész mássá. Borrá. A bor nem csupán szomjat olt, nem csupán érzékeinket varázsolja el, a bornak lelke, azaz pneumatikus jelentősége van. Görcsöket old, örömet hoz, felszabadít!

Amikor az özönvíz nagy kataklizmája után Nőé kilép a bárkából vele egy második teremtés kezdődik, és Nőé első dolga az új világban, hogy szőlőt ültessen. Nem véletlenül, a szövetség jele ez: az új Kertre Isten az áldását, ember pedig a fáradságos munkáját szánja oda.

A szüretre azonban - üdvtörténeti értelemben - még várni kell, és nem is keveset... Lassan érik be mindaz, amit Isten e szövetségben az ember számára elkészített.

Több ezer év múltán, amikor Jézus először tűnik fel az emberek világában, isteni küldetése első jeleként a vizet borrá változtatja. Jelezi, elközelített az Isten országa, itt az idő!

És amikor Jézus az utolsó vacsoráját üli az emberek világában, ugyanerről a borról beszél, de már úgy, mint az ő véréről. Azon az estén Ő már tudta: ahogy a gyümölcsnek az ágtól, neki, a Fiúnak az Atyjától el kell válnia. Testének, ahogy a szőlőnek a présben, meg kell történnie. Vérének, ahogy a szemből a mustnak ki kell csordulnia, és ahogy a mustnak, neki is alá kell szállnia a mélybe. Fénytől és élettől elzárva.

„Szomjazom” mondta a kereszten. Alig pár órával előtte pedig ezt:

„nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, amikor majd újat iszom veletek az Isten országában”

Tőle tudjuk, hogy a Bor nem csak a régen megkötött, és ott és akkor betöltött szövetség pecsétje, hanem ama eljövendő világ evilági előjele is. Összekötve a megteremtett életet a felülről kapott új és megígért örök élettel.

A bor íze egyszerre édes, sós (savas) és keserű. Mert mindent megold és felold.

Édessé ízesül benne gond és fájdalom, sebesülés és bánat, keserű csalódás és tompán lüktető fájdalom. Mert Ő maga bűnné lett érettünk, hogy titokzatos módon szüljön ujjá, változtasson át. Valahogy úgy, ahogy a vízből bor lehet.